

Tynsle-ljåd'n.

(Seims-mål)

Æg kaidn 'kje begripa æidne forstå
kor folkje kudne få grase tá
mæ tynsle-ljá.

Dar fannst dá mæsst ikkje namn te æigg.
So svæitt'n han draiv nákk i fæmte væigg
or hár á sjæigg.

Du kudne 'kje jæra dæi større smæit
æidn je dæi æit beddjæidn so ikkje bæit,
so vitt æg væit.

Om slátt'kar'n arbæidde lut'n støugg,
da va dá so ljåd'n på gommi tøugg
kvært ænda høugg.

Å skudle da kvækkjast, han laut te sme
Dá sætte han, dar han va kábmen te,
æidne pidne ne.

Før grastrobmæ va korkje lång æidn bratt.
Å daføre va dá 'kje ænkelt ratt,
sjá sláttá att.

Han læita sæg fram te dar sist han slo —
Mæn vanskelæ va da á fidna no,
kar pid'n sto — —

So slo han på rus dá, te hæste natt
Dá han, i æin kvæsst so for tot'n spratt,
faidn pid'n att.

Johs. M. L. Rydland.

Philes 6/9 - 1963